

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Schimbării la față a Domnului

La început Eu spun cine sunt. Sunt Cuvântul Cel de la început, Care era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul. Eu eram întru început la Dumnezeu, și toate prin Mine s-au făcut, și nimic din tot ce s-a făcut nu s-a făcut fără de Mine, și viață era întru Mine și toate au venit la viață și la vedere, toate prin Mine, toate la lumină și în lumină ca să lumineze, căci lumina luminează în întuneric și n-o poate întunericul cuprinde pe ea. Amin.

O, cum de poate sta omul cu întuneric în el? Cum poate crede el că stă în lumină când are în el întuneric încă de la facerea lui, încă de când s-a ascuns în el? Zadarnic a crezut el că poate aceasta, căci Eu eram întru început și eram Cuvântul Cel de la început, prin Care am zis cu Tatăl să-l facem pe om, după ce prin Mine toate s-au făcut din câte sunt, dar omul așa a rămas de atunci și se ascunde în el și în om și se ascunde om de om, om după om, și nu poate omul altfel, nu poate să lumineze ca Dumnezeu, întru Care este viață și este lumină care luminează în întuneric și n-a cuprins-o pe ea întunericul așa cum îl cuprinde pe om, și iată, tot omul este mincinos, căci se ascunde în el omul. Eu voiesc să fac din el lumină așa cum sunt Eu, dar el nu poate, iar unii sunt așa de iscușiți pentru statul în întuneric, că poate cu felul lor să-i orbească pe mulți după apucăturile minții lor, care lucrează întuneric mult înăuntrul lor, spre durerea lor apoi și a multora care zic ca ei.

E zi de praznic sfânt și mare, că e sărbătoare de lumină și pentru lumină. Se prăznuiește în ziua aceasta fața luminii Domnului, Ființa Mea cea plină de lumină, pe care n-o poate întunericul cuprinde. În această măreață zi de praznic sfânt întâmpin binecuvântând ziua de praznic pentru mama Mea Fecioară, ziua care se apropie și se va așeza cu sărbătoarea ei frumoasă aici, în grădinile Mele de azi, unde Eu, Domnul, am întâlniri cerești cu cei chemați pentru ca să fie aleși și credincioși apoi, dacă au dragoste în ei să-L iubească pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul lor, cu fapta acestora prin iubire, căci altfel nu poate omul cu Mine, ci poate cu el și pentru el, așa cum sunt toți creștinii care pot puțin pentru Dumnezeu și mult pentru ei cu viața lor.

Binecuvântată să fie strângerea la izvorul Meu de cuvânt aici, peste nouă zile de la această sărbătoare de azi, când Eu, Domnul, voi sta întru întâmpinarea lor și-i voi aștepta pe cei ce se strâng și-i voi întâmpina prin toate câte se pregătesc aici pentru Mine și pentru ei, popas ceresc al Domnului pe pământ cu ei, popasul Meu cu sfinții cerului, căci Eu cu ei călătoresc. Voi fi aici cu ucenicii Mei ca și atunci când ei s-au adunat în ziua intrării între cei din cer a mamei Mele Fecioara și voi fi aici cu ea, cu mama Mea dulce, și Ne vom da celor ce vin, și se vor da și ei celor din cer cu dorul și cu credința lor și vom petrece cerește pe pământ, căci unde sunt Eu cu sfinții Mei se face pământul cer, se face așternut Domnului și pământul și omul.

Binecuvintez cu tot cerul de sfinți călătoria, pornirea și sosirea și popasul celor ce vin la Domnul, și le binecuvintez credința, căci ea îi ține în viață, ea le dă pe Domnul, ea face minuni văzute și nevăzute, ea aduce omului mântuirea cea de la Domnul, căci de la om nu este mântuire, fiindcă întru Domnul este viață și este ea lumină oamenilor și se face cuvânt dăruindu-se lor.

Vă însuflețesc cu binecuvântarea Mea dorul și pasul și calea voastră până la izvor. Fericiți sunteți voi că nu tăgăduiți adevărul că Domnul este în acest cuvânt! Fericiți sunteți, fericiți prin credință! Fără ea nimeni nu poate spre Domnul, și se lasă dus omul de stăpânitorul acestui veac, satana, antichristul, care luptă pe toate căile lui să-i încurce omului statul cu Dumnezeu pe pământ. O, întăriți-vă în credință tare, că mare nevoie veți avea de ea curând, curând ca să scăpați de strâmtorarea zilelor care vin spre încercare celor ce locuiesc pe pământ, precum este scris. Acum însă lucrați cu iubire duhul credinței și flacăra dorului pentru cei din cer, care vă

iubesc venind la voi pe norii cerului așa cum vin Eu, așa cum au venit cu slava Mea și a Tatălui Meu Moise și Ilie și s-au așezat de-a dreapta și de-a stânga Mea pe munte în strălucirea luminii Mele înaintea celor trei ucenici cu care am călătorit atunci și când Tatăl S-a lăsat pe nor de lumină purtat cu cei doi sfinți și Mi-au slăvit Ființa mărturisind-o în fața ucenicilor Mei, căci Tatăl le-a spus lor din nor: *«El este Fiul Meu iubit, întru El am binevoit, de El să ascultați!»*. O, cât de mult voiesc să văd la voi ascultare de Dumnezeu, în toate ascultare de El, spre binele Meu și al vostru și al multora care vor da să ia lumina Mea prin cei credincioși ai Mei! Eu vă aștept la izvor cu petrecere cerească și Mi-am așezat la lucru slujitorii și vă vom sta întru întâmpinare, și iată câtă cinste pune Domnul în lucru pentru voi! Așa și voi pentru El să lucrați, așa și voi. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez de sus și de jos, cu puteri de sus și de jos pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor. Cei ce iubesc pe Domnul, să fie binecuvântați, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatema, așa este scris, că iată Domnul vine și nu-L iubesc pe El cei ce n-au iubire pentru El. Dar de ce nu au? Nu au fiindcă au pentru ei, și mare vai va cădea peste inima lor când vor ajunge la strâmtorare și vor avea nevoie de Domnul, și nu vor avea inima la El adunată toată și nu va fi cine să șteargă lacrima lor. O, lacrima este măcar de două feluri. Este lacrimă de dor și de iubire după Domnul și de pocăință pentru durerea Domnului de la om, lacrimă de durere, căci lacrima după Domnul este dulce până și la cei mai păcătoși dintre oameni, și este apoi lacrimă de la iubirea de sine, de la durerea omului, lacrimă de răzbunare, de ură, de nemulțumire, iar lacrima aceasta este amară până și la cei mai dreți dintre oameni, că nu este ea lacrimă după Domnul.

O, iată de ce plâng Eu! Plâng după om, căci omul nu plânge după Mine, după Făcătorul lui și al bucuriei lui, căci omul caută pe pământ, săracul. Am coborât de la Tatăl atunci și acum ca să-l învăț pe om iubirea. I-am spus și la început, i-am spus și la coborârea Mea apoi, și vin și spun și acum omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lui. La toți cei ce Mă iubesc le spun cum să Mă iubească și îi învăț pe ei, ca nu cumva să nu știe ei, și le spun așa: Aveți grijă să-L iubiți pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul vostru, și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, și nu altfel pe el. Aveți grijă să nu iubiți altfel, să nu vă faceți altfel socoteala pentru iubire, ca nu cumva să vă treziți că iubiți omul și trupul lui apoi, căci așa pățește lumea cu iubirea ei cea de jos. Aproapele tău, omule, este cel ce iubește pe Domnul, iar dacă tu îl iubești pe el pentru Domnul, iubește-l și pe el ca pe tine însuși, având grijă mare să nu te faci judecător peste el, că nu mai umbli în iubirea cea de sus dacă faci așa. Eu sunt Dreptul Judecător, nu tu. Eu nu caut nici la fața ta, nici la fața celui pe care dai tu să-l judeci, ci caut la inima omului, la iubirea din ea, căci din fapte nu se poate nimeni îndreptăți înaintea Mea, fiindcă omul le face ori din iubire de sine, ori din trufie, nu le face pentru aproapele său, ci le face ca să aibă plată de la Domnul pentru faptele lui. Dar nici să te faci părtaș cu păcatul aproapelui tău, ci spune păcatul lui și scoate-l de sub păcat dacă-l iubești, dacă și tu cauți să nu stai sub păcat, că mare durere se ridică la cer pentru neașezarea omului, pentru necreșterea lui, căci omul trebuie să crească în iubire, nu altfel să crească el.

Mulți vor de partea lui Dumnezeu să fie, dar nu se poate aceasta cum vrea omul, nu se poate fără lumină pentru ale omului, numai că omului nu-i place să fie vegheat, încă de la începutul lui nu-i place, și nu mai e mai mare durere în cer ca și această durere, care se suie mereu de la om la cer. O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, căci așa cum copilul este vegheat de părinți pentru creștere bună ca să nu și-o strice el, tot la fel și creștinul, care trebuie să fie până la sfârșit creștin, iar creștin este cel ce ascultă, cel ce se descoperă cu toate, cu toate mereu, iar altfel are întunericul în el. Așa cum copilul după ce crește dorește să fie liber de părinți ca să-și facă voia, ca să nu mai fie supravegheat pentru ea și face apoi multe păcate, multe, multe, fiindcă nu-i place să fie vegheat, și mai degrabă dă să fie al nimănui apoi, tot așa și creștinul care nu vrea să fie în lumină, care nu vrea să aibă viață văzută, vegheată, lucrată și zidită mereu, la fel și el are nevoie să nu fie știut cu ale sale, să nu aibă ochii cuiva peste el mereu, și are nevoie să-și facă și

el voia cu libertate de sine, și atunci al cui este un astfel de creștin? Nu mai este al nimănui și este al întunericului lui dacă are nevoie să nu fie vegheat.

O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, ca să fie ca pruncii cărora le este îngrijită viața din ei. Iată, în Mine este viață, și viața este lumina oamenilor, dar cum să-l fac pe om să știe cum poate el să aibă viață în el așa cum am Eu, Dătătorul de viață al omului? O, iată cum ajunge omul iubitor de Dumnezeu să se despartă apoi de Domnul lui! O, cât de urât poate să ajungă un om despărțit de Dumnezeu, de Dătătorul vieții omului! O, cât de urâți s-au făcut cei ce s-au despărțit de lucrarea cuvântului Meu de azi, de mersul Meu cu ei pe cale! S-au făcut vânzători, s-au făcut hulitori, trădători, s-au făcut iubitori de viață de pe pământ și s-au făcut prieteni cu lumea, iar în lume este diavolul cu toate lucrările lui, cu bârfa, cu clevetirea, cu iubirea cea urâtă, cu duhul căinării om spre om, cu nemulțumire și cu toate uneltele care nu sunt decât spre a-l face de râs pe cel ce le mănăie pe ele.

Vă spun o poveste urâtă, fiilor. Când omul trebuie să mănânce fiindcă îi este trupului foame, gura este poarta de intrare a mâncării în trup, iar dosul este poarta de ieșire a mâncării, după ce ea stă în pântecele omului până ce se strică de la căldura din trup și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale trupului miroase urât. O, fiilor, când omul vrea să mănânce cu mintea fiindcă îi este foame minții lui lacome, urechea este poarta de intrare a mâncării în minte, iar gura este poarta de ieșire a acestei mâncări, după ce ea stă în pântecele ei, în mintea omului, în inima care mistuie până ce se strică de răutatea duhului din minte și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale minții miroase urât. E ca la târg aceasta. Se duce omul la târg și-și cumpără pentru trup sau pentru minte, și am arătat la vedere un târg diavolesc, un târg de cuvinte, târg care se ascunde de ochii omului cu înfățișarea lui ca să nu știe omul pe cele din spatele celor ce se văd, târg de cuvinte, târg ca pe pământ, unde se vede scris pe deasupra: carne, lapte, lemne, fiare, pâine, haine, și altele din lume pentru lume, dar la această arătare de târg scrie târg de cuvinte. Am arătat descoperită lucrarea acestui fel de târg, vânzare și cumpărare, tainic lucrată, ca și lucrarea celor ce se văd și sunt ușor înțelese și cu totul firești. Intră omul la berărie, la sifonărie, la tutungerie, la loterie, la simigerie, la spițerie, târg de mai mare dandanaua, unde diavoli vând și cheamă și încântă spre plăceri și spre cumpărare de plăceri, iar târgoveții păcăliți nu știu cât de acoperit lucrează satana și slugile lui intrate cu totul în acești slujitori pentru toate răutățile lui nevăzute de om pentru ca să-l poată prinde pe om sub vină, sub păcat, și apoi să-l deznădăjduiască să se mai scoale din întunericul lui cel nevăzut, ale celor dinăuntru ale lui. Iată, așa fac acum cei ce dau să clatine de pe picioare pe fiii acestui cuvânt ceresc și stau pe la răspântii și surprind pe cale pe cei ce cred cuvântului Meu ca să le vândă, ca să le toarne în urechi, în minte, în inimă și în gură apoi fel de fel de cuvinte diavolești mănăite de ei, de cei ce hulesc mânați de răutatea din ei, de răzbunarea din ei, iar răzbunarea este diavol.

Se duce creștinul și cade pe mâna diavolului uneltitor de rele, așa cum se duce la sifonărie cu sticla goală și o pune la umplut și o ia acasă și bea din ea apoi și își agită mintea și cade în necredință, cade în gunoi creștinul. Am descoperit aici cum este luat creștinul slab care umblă pe drumuri și este luat la umplut cu cele rele, cu bârfa, cu clevetirea de către slujitorii acestor răutăți. Pune diavolul pâlnia în ureche creștinului umblăreț de colo-colo și toarnă în ea băutură pentru minte ca să-l amețească, iar diavolul pompează în urechea lui, a celui slab de veghe și-i umple ființa de necredință, de îndoială, de răzbunare și de duh de hulă apoi asupra purtătorilor de Dumnezeu și îl umple de toate câte ies din aceste păcate.

Dar Eu spun altfel, și spun așa cum a spus Tatăl Meu Savaot în ziua când M-a slăvit pe munte în văzul ucenicilor Mei, și spun cu putere de cuvânt pentru cei huliți: aceștia sunt cei întru care Eu binevoiesc, de ei să ascultați voi, cei ce sunteți credincioși și iubitori de Dumnezeu prin acest cuvânt sfânt. Amin.

Iar cei ce nu vor să mai creadă și se lasă cumpărați, să facă ce vor ei, să aleagă cum vor ei, căci Eu am nevoie de credincioșie în cei ce petrec cu Mine pe pământ. Cei ce nu iubesc lumina și

au în ei ascunderi la întuneric, aceia își vor lua plata lor, precum este scris, iar cei ce iubesc pe Domnul și lumina Lui și duhul pocăinței și al umilinței pentru cele greșite ale lor, aceia se vor înmulți și vor înmulți pe Domnul pe pământ în oameni, precum este scris de lucrarea luminii care luminează în întuneric, unde nu este lumină. Amin.

Voi, cei care vă alegeți de partea credinței acum când este lovită și defăimată lucrarea cuvântului Meu și purtătorii ei, Eu, Domnul, vă dau povață mare: dacă i-ați urât cumva, dacă i-ați criticat din slăbiciune, dacă nu ați ascultat de ei și ați ajuns să greșiți prin aceasta, căiți-vă, o, căiți-vă cu veghe peste căința voastră, ca să vină la voi și dezlegarea acestor păcate, căci vai celor ce vor fi găsiți necurățați de cele ale întunericului din ei! O, iubiți lumina și umblați în lumină toți cei care urmați calea împlinirii cuvântului Meu. Aceasta este ceea ce vă dau să lucrați pentru salvarea voastră, pentru cerul Meu cu voi, fiilor, și ajutați-Mă să împart lumină peste pământ ca să luminez cu ea în întuneric, măi fiilor.

Binecuvântată să fie toată lucrarea cea truditoare pentru pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor, când Eu voi fi cu dulce povață, cu dulce cuvânt peste toți cei însetați de izvorul gurii Mele. Poruncă dau stihilor cerești să-Mi slujească sărbătoarea și calea celor ce vor călători spre izvor. Acesta este locul în care Eu, Domnul, binevoiesc să fiu și să lucrez pe pământ și să împart peste tot bunul Meu cel pentru om. Acesta este muntele din care Se slăvește Dumnezeu-Cuvântul în zilele acestea peste pământ, și fericiți, fericiți sunt și vor fi cei ce rămân în cuvântul Meu, în iubirea aceasta a Mea, iubirea Mea pentru cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

6/19 august 2013